

ה"ת 13793/01/14 - מולו טובולדה נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בחדרה

ה"ת 13793-01-14

כב' השופט אביוהו גופמן

מולו טובולדה

נגד

מדינת ישראל

פסק דין

1. לפניי בקשה להחזרת תפוס, בהתאם לסמכותי לפי סעיף 34 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש] התשכ"ט-1969.
2. הבקשה עניינה סכום כסף: 4,000 ₪ ו-4,000 דולרים, אשר נתפס - לטענת המבקש - בחזקתו של המבקש בעת מעצרו. המבקש - אזרח אריתריאה השוהה בארץ על פי אשרת שהיה זמנית - טען כי מדובר בכספו האישי, וכי הוא החזיק את כל כספו כיוון שהוא שוהה זמני בארץ ואין באפשרותו להשתמש בשירותי מערכת הבנקאות. המבקש טען כי תפיסת הכסף והחזקתו בידי משטרת ישראל מסבה לו נזק אדיר, ופוגעת בזכותו החוקתית לקיום מינימאלי בכבוד, שכן לא נותרו לו אמצעי קיום מלבד כספו המוחזק כאמור, ע"י משטרת ישראל. המבקש ציין שאדם נוסף - אזרח אריתריאה אף הוא - שנעצר יחד עם המבקש טוען גם הוא לבעלות בכסף שנתפס, אולם המבקש טוען כי גרסתו העקבית היא כי מדובר בכספו האישי, ובכל מקרה אין זה מתפקידה של המשטרה להכריע בסכסוכים אזרחיים, ועל כן עליה להשיב אליו את כספו.
3. משטרת ישראל בתגובתה הודיעה כי אין לה התנגדות להשבת הכסף התפוס לידי המבקש, אלא שכיוון שישנם שניים הטוענים לבעלות בכסף התפוס, יש לקבל את תגובת הטוען הנוסף לבעלות בכסף, אולם משטרת ישראל מותירה את ההחלטה לשיקול דעתו של בית המשפט.
4. לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה נחה דעתי כי דין הבקשה להתקבל.
5. בבקשה להחזרת תפוס אין בית המשפט אמור לדון בסכסוך אזרחי בין הטוענים לבעלות או זיקה אחרת בנכס המוחזק בידי המשטרה. יפים לעניין זה הדברים שנאמרו בבש"פ 2671/01 סיני נ' מילרה פ"ד **נה(4) 176**:

מאחר שההחלטה של בית-המשפט אינה מכריעה את שאלת הזכויות המהותיות בחפץ, ומאחר שאפשר להשיג עליה בהליך אזרחי רגיל, הרי אפשר להחיל לגביה, בשינויים המחויבים, את העקרונות של המשפט המינהלי בדבר כמות הראיות הדרושה בהחלטות של רשויות המינהל. ביסוד "כלל הראיה המינהלית" מצוי מבחן הסבירות. ראה י' זמיר הסמכות המנהלית (כרך ב) [13], בעמ' 753-756. בלי לקבוע מסמרות הייתי מאמץ בסוגיה הנדונה את העיקרון כי לצורך

ההכרעה בדבר מסירת החפץ די בראיה לכאורה כי הטוען לזכות זכאי להחזקתו.

6. בנוסף, אמנם נכון הוא כי יש ליתן זכות טיעון למי שאמור להיפגע מהחלטה על חילוט הרכוש על פי סעיף 40 לפקודה, וזאת על מנת לאפשר תיקון המעוות שנגרם לצד תמים בצו החילוט, כאשר לקידום תכלית זו מסמיך הסעיף את בית המשפט להחזיר את החפץ המחולט לבעליו, או לאפשר לבעל זכות אחרת בחפץ לממש את זכותו (ראו: **עפ 1982/93 בנק לאומי לישראל בע"מ נ' מדינת ישראל פ"ד מח(3) 238**), אולם בענייננו, לא מוטלת על הכף בקשת חילוט כלל, והשאלה העומדת לפתחי היא למי על משטרת ישראל להחזיר את הכסף התפוס. תגובת המשטרה מהווה על כן מעין טען ביניים, אשר אינה מתאימה להליך שלפניי.
7. העובדה שהכסף נתפס אצל המבקש במהלך מעצרו, מהווה ראייה לכאורה לכך שהכסף הינו בבעלותו, ועל כן די בכך כדי להורות על השבת הסכום שנתפס לידי המבקש. יש לזכור כי הנחת המוצא של הפקודה היא שאת הרכוש שנתפס יש להשיב לאדם אשר מידי נלקח (סעיף 35 לפקודה), ועל כן גם מטעם זה יש להשיב את הכסף למבקש.
8. בנוסף, בפני בית המשפט לא מונחת כל בקשה של אותו טוען נוסף לזכות בכסף, ואף בתגובת המשטרה אין כל מידע אודותיו. על כן אין בית המשפט יכול להושיט סעד למי שאינו צד לבקשה ואין בית המשפט יודע כל פרט אודותיו.
9. סוף דבר, הבקשה מתקבלת. משטרת ישראל תשיב את הכסף התפוס לידי המבקש תוך 7 ימים מהיום. כאמור, אין בהכרעה בבקשה זו כדי להוות מעשה בית דין באשר לזכות הקניינית בכסף התפוס, ומי שרואה עצמו כבעל זכות בכסף התפוס יוכל לנקוט בהליך המתאים.

ניתן היום, י"ט שבט תשע"ד, 20 ינואר 2014, בהעדר הצדדים.